

jo demanaria a la consellera

Benvolguda consellera,

I si parlem d'inversions?

Vivim una situació socioeconòmica complicada fins al punt que parlem abastament, només, de retallades econòmiques. Però és moment de començar a parlar d'inversions i línies de futur enfocades a la innovació i millora de l'educació al nostre país.

Allarg de la història hi ha hagut diversos períodes de crisi i han estat font de nous plantejaments i idees força creatives. És moment de parlar d'inversions.

Sí, d'inversions!, perquè invertir en el potencial de l'educació és aconseguir beneficis a mig i llarg termini que portaran a fer créixer el nostre país, perquè els nostres infants són el nostre futur.

Així doncs, siguem valents i millorem les infraestructures de base que tenim, apostant pel potencial de les noves tecnologies, per dotar dels recursos i del personal necessari per tirar endavant el procés educatiu, prou complex, i proposem nous projectes enfocats al desenvolupament competencial dels alumnes, ja sigui impulsant la lectura, la creativitat, l'experimentació i d'altres que aniran sorgint.

De fet, la veu dels i les mestres li suggerirà noves propostes, noves línies de treball i, com li deia, de futur on invertir esforços i recursos.

Potser serà necessari trencar esquemes, reorganitzar o replantejar diversos aspectes educatius, però ha arribat el moment de fer-ho.

Retallar ja s'ha fet, és moment d'apostar, d'arris-car-se i d'invertir. I continuar parlant-ne, si cal. Consellera, invertim?

Neus García i Planella

Mestra de primària a l'Escola Llar Lluís M. Mestras

Benvolguda consellera,

Fa algun temps —per a unes més, i per a d'altres, menys— vam tenir la sort d'entrar a formar part del grup de professorat que imparteix docència als cicles formatius, concretament en la família de Serveis Socioculturals i a la Comunitat. Hem de dir que valorem com a molt positiva l'experiència iniciada per diverses raons, però sobretot per poder *aterrar* en els cicles, després d'haver passat per l'ESO, i treballar amb aquest nou perfil d'alumnat. Estem parlant de persones que —per causes diverses— van deixar els estudis o no van poder seguir estudiant i, després d'uns anys, s'han replantejat la possibilitat de tornar a posar els colzes sobre la taula. El seu viatge comença per aconseguir un bitllet que consisteix en un curs de preparació per a una prova, la prova d'accés. Una vegada aconseguit, i amb el bitllet a la mà, s'inicia el gran viatge a l'aventura, un viatge que durarà un o dos anys. En aquest trajecte es remouen experiències viscudes, es viuen emocions, s'experimenten canvis... De sobte, ens trobem amb alumnes que necessiten, bàsicament i fonamentalment, que algú els escolti. I és llavors quan el paper del professorat es multiplica: acabem fent de professores que impartim certs mòduls i/o crèdits; de psicòlogues que escolten els relats passats i que necessiten ser explicats, inevitablement, per tal de poder tirar endavant; de tutores que orienten i guien en l'àmbit professional i ocupacional; de mares que, en un moment puntual, han de donar copets a l'esquena per tal que els alumnes no s'enfonsin... I tot perquè al final del viatge s'assoleixin uns aprenentatges, una fita laboral o vocacional... En definitiva, que la consecució d'un títol sigui una realitat i no un somni impossible.

I paral·lelament a aquest viatge de l'alumnat, hi ha el del centre. En els instituts es fa difícil fixar unes normatives organitzatives comunes per als cicles formatius dins d'un centre on la majoria de l'alumnat és d'ESO i de batxillerat. Tanmateix, també és complicat adequar metodologies i espais en un mateix lloc. I no és que ens molesti compartir, per exemple, espais —ans al contrari— som partidàries de rendibilitzar-los-, però caldria reconèixer la singularitat dels horaris i dels crèdits dels cicles formatius. Vistes aquestes circumstàncies, nosaltres seríem partidàries d'ajuntar tota la formació professional en un institut. A més creiem que, la nostra

Infoself Olot

c/ Madrid, 86 | 17800 | Olot | Girona

Tel. (34) 972 27 23 25

Botiga

olot@infoself.com

comarca, per la tipologia de centres, podria ser la solució més idònia per dur a terme una experiència d'aquest tipus. El tercer viatge que ens agradaria comentar és el del professorat. La formació del professorat és molt important per tal de donar un ensenyament de qualitat i s'està treballant en la bona direcció, des de fa molts anys. L'oferta de cursos és nombrosa i, en general, de bona qualitat. El professorat substitut i, de vegades també l'interí, sovint fa un esforç considerable en la seva formació per tal d'impartir cicles, ja que de certes matèries no ha estat format ni pel seu recorregut acadèmic ni pel professional. Aquest esforç personal, és cert, es veurà recompensat per la millora en la qualitat docent i per l'assoliment d'uns aprenentatges que els permetrà, com a docents, tenir més coneixements i eines per realitzar el seu treball. Malauradament, d'un curs a un altre, el professorat pot canviar de cicle i, fins i tot, de família professional, la qual cosa fa que aquesta tasca de formació sembli menystinguda pel Departament. La vocació per la docència i el gaudi per continuar aprenent és el que ens permet afrontar amb il·lusió la nostra feina any rere any. Malauradament, sovint ens trobem amb algunes dificultats que

amb una planificació adient, potser es podrien minorar. I, per acabar, voldríem comentar que els canvis educatius cerquen una millora del sistema –així ho creiem–, millorar la capacitat dels escolars per adaptar-se als canvis tecnològics i socials propis dels nostres temps, el rendiment acadèmic, retrobar en els joves les ganes de continuar aprenent, etc. Per això, els governs que es van succeint sempre miren de millorar l'educació. Ara bé, com ja és sabut, els objectius que es plantegen amb aquestes reformes no arriben a assentar-se perquè el següent canvi, tot i que té les mateixes bones intencions que l'anterior, no permet veure quins eren els punts forts i els punts febles de l'altre model. En educació no es pot pensar a quatre anys vista. El pas de la LOGSE a la LOE comporta –sens dubte– un seguit de canvis ambiciosos als quals, estem segurs que ens acabarem adaptant, però el que sí caldria tenir en compte és el temps que transcorre d'un canvi a un altre; quatre anys en aquest context no són suficients.

Anna Canal, Núria Santana, Cristina Fortuny

Professores de la família de Serveis Socioculturals i a la Comunitat
Institut Montsacopa

l'acudit

